

Fiskerne hjemme, det vil sige saaledes som Fiskeriet endnu drives. Ogsaa jeg vil selvfølgelig anbefale dette, skønt jeg har mine Smaatvivl, om det ikke kunde have ladet sig ordne paa en lidt anden Maade, saa at man alligevel kunde være kommen Sømændene til Hjælp. Det er givet, at man maa tage Hensyn til det betydelige Antal Fiskere, som Færøerne have. De høre til vore dygtigste Folk, de have gjort et meget stort Arbejde og staa vistnok for Øjeblikket som Nordens flinkeste Fiskere. Dem maa man derfor tage alt muligt Hensyn til. Men Januar og Februar Maaneder ere en meget uheldig Valgtid for Befolkningen paa Færøerne i Almindelighed, idet vi paa den Tid jævnlig have Storme, som forhindre Kommunikationen mellem de forskellige Øer. Der kan altsaa indtræde den Ulempe, at det, man gør godt for den ene Del af Befolkningen, har sine uheldige Sider for andre Dele. Særlig paa de smaa Udøer vil det være nok saa vanskeligt at komme til Valg paa denne Aarstid. For at komme en Del bort fra dette har man i § 5 indsat en Bestemmelse om, at Valgene kunne finde Sted flere Dage i Træk for Vælgere, som ere forhindrede i at komme til Stede den første Dag. Det finder jeg ikke er saa heldigt, jeg havde nærmest tænkt mig, at Søfolkene kunde faa Lov til at stemme ved Fuldmagt. Jeg skal imidlertid ikke søge at faa nogen Forandring gennemført paa dette Punkt.

Desuden er der indført hemmelig Afstemning og Forholdstalsvalg. Endvidere er det foreslaaet, at Lagtinget kan træde sammen til en anden Tid end den ordinære. Den almindelige Tid for Lagtingets Sammentræden er nu den 29. Juli, St. Olaidag. Det er en Tradition, som er mange hundrede Aar gammel og har været bibeholdt hidtil. Nu foreslaas det, at Kongen kan for to Aar ad Gangen bestemme, at Lagtinget træder sammen paa et andet Tidspunkt. Man har da tænkt at henlægge Lagtingssamlingen til Vinteren. Det er selvfølgelig ogsaa bedre. Men det har dog en Del at sige med Hensyn til Rigsdagen. Thi naar Rigsdag og Lagting holdes paa samme Tid, kunne Rigsdagsmændene, som vistnok hidtil altid tillige have været Medlemmer af Lagtinget,

ikke møde paa dette, naar de møde paa Rigsdagen, og omvendt.

I det hele vil jeg udtale min Anerkendelse af, at disse Ændringer nu ere komne saa vidt, at de ere naaede ned til os. Jeg nærer den Forventning til det høje Ting, at de ogsaa her ville gaa igennem. Samtidig vil jeg dog tillade mig at rette den Henvendelse til dette Tings ærede Medlemmer og den højtærede Minister, om det, da vi nu en Gang have denne Lov om Forandringer i Loven om Færøernes Lagting til Behandling, ikke vilde være heldigt at optage endnu flere Ændringer. Den, som har fulgt lidt med i Lagtingets Forhandlinger, siden det ny Lagting blot oprettet i 1854, har haft Lejlighed til at se, at der i Lagtinget er fremkommet mange flere Ønsker om Forandringer i Lagtingsloven, end der indeholdes i det foreliggende Lovforslag. Jeg føler mig overbevist om, at selv om dette Lovforslag gaar igennem og bliver til Lov nu i Sommer, vil man oppe paa Færøerne i Almindelighed alligevel ikke være tilfreds med Lagtingsloven. Jeg maa ogsaa sige, at med de Bestemmelser, hvormed Lagtingsloven udkom i 1854, svarede den allerede da ikke til den færøske Befolknings Ønsker — vistnok endda nok saa langt fra.

Jeg vil tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at Færøernes Lagting er i Grunden en Tusind Aar gammel Institution, som fra først af var fuldstændig eneraadende over Øernes Anliggender i den færøiske Fristats Tid og siden lige til 1816 havde en overvejende Indflydelse paa alle færøiske Anliggender. Det var baade den lovgivende og den dømmende Magt, der udøvedes af det, særlig gennem Lagmanden. Der blev vedtaget Vedtægter, og der blev valgt og sendt Deputationer til at forhandle med Kongen. I det hele optraadte Lagtinget fuldstændig paa Befolkningens Vegne, saaledes at Provst Begtrup i 1808, altsaa 8 Aar før Lagtingets Nedlæggelse, kunde udtale, at det har „at stadfæste eller kuldkaſte visse Vedtægter, som af Almuen paa Tinget vedtages eller fra Arilds Tid have fundet Sted og ved at indføre dem i Lagtingsprotokollen skaffe dem en Art af Lovskraft.“

Saa skete det i 1816, at Lagtinget blev